

Bài Học 4

*15 Tháng 10 - 21 Tháng 10

Được Xin Công Bình Chỉ Bởi Đức tin Mà Thôi

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Ga-la-ti 2:15-21; Ê-phê-sô 2:12; Phi-líp 3:9; Rô-ma 3:10-20; Sáng thế Ký 15:5, 6; Rô-ma 3:8.*

Câu Gốc: “Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác thịt, ấy là tôi sống trong đức tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi” (*Ga-la-ti 2:20*).

Như chúng ta đã học tuần vừa qua, Phao-lô đã công khai thách thức Phi-e-rơ ở An-ti-ốt vì không thực hành điều mình (Phi-e-rơ) giảng dạy. Thí dụ, Phi-e-rơ quyết định không ăn chung với người Ngoại gợi ý rằng họ là Cơ Đốc nhân hạng nhì. Hành động Phi-e-rơ nói lên nếu người Ngoại thật sự muốn là một phần của gia đình Đức Chúa Trời và hưởng sự thông công với người Do Thái, họ phải chịu phép cắt bì.

Phao-lô đã nói gì với Phi-e-rơ trong hoàn cảnh nghiêm trọng này? Trong bài học tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu những câu nói về việc gì thật sự xảy ra. Các câu này trong Tân Ước có những bài học quan trọng đối với chúng ta. Đó là vì những câu này giới thiệu cho chúng ta một số cụm từ để giúp chúng ta hiểu phức âm hơn và phần còn lại của bức thư Phao-lô cho người Ga-la-ti. Những chữ quan trọng là sự xưng công bình, sự công chính, việc làm của luật pháp, sự tin tưởng, và không phải chỉ đức tin, nhưng là đức tin của Đức Chúa Giê-su.

Khi dùng những chữ này, Phao-lô muốn nói gì? Những chữ này dạy chúng ta gì về chương trình cứu rỗi?

Câu Hỏi Về “Sự Xưng Công Bình”

Trong Ga-la-ti 2:15, sứ đồ Phao-lô viết, “Về phần chúng ta, thì sinh ra là người Giu-đa, không phải là kẻ có tội từ trong dân ngoại.” Bạn nghĩ ông muốn nói lên điều gì?

Chúng ta cần hiểu những lời của Phao-lô theo thời đại của ông. Phao-lô cố gắng được lòng những Cơ Đốc nhân Do Thái để hiểu hoàn cảnh của ông. Ông bắt đầu với điều mà họ đồng ý. Ông muốn bày tỏ sự khác biệt giữa người Do Thái và người Ngoại. Do Thái là tuyển dân của Đức Chúa Trời. Họ phải bảo vệ và đề cao luật pháp Ngài. Họ vui hưởng sự tương giao trọn vẹn với Đức Chúa Trời. Người Ngoại không được ban cho luật pháp của Đức Chúa Trời. Và họ ở bên ngoài giao ước của lời hứa (Ê-phê-sô 2:12; Rô-ma 2:14). Nhưng trong câu 16, Phao-lô cảnh cáo Cơ Đốc nhân Do Thái rằng quyền lợi thiêng liêng của họ không làm họ tốt hơn người Ngoại trong mắt Đức Chúa Trời, vì không ai được xưng công bình bởi “việc của luật pháp.”

Phao-lô dùng chữ *được xưng công bình* bốn lần trong Ga-la-ti 2:16, 17. Ông có ý muốn nói gì? Hãy nghiên cứu Xuất Ê-díp-tô Ký 23:7 và Phục truyền 25:1.

Động từ *xưng công bình* là một chữ quan trọng đối với Phao-lô. Ba mươi chín lần chữ này được dùng trong Tân Ước, thì hai mươi bảy lần là ở trong các thư của Phao-lô. Ông dùng chữ đó tám lần trong sách Ga-la-ti, gồm có bốn thí dụ trong Ga-la-ti 2:16, 17. *Sự xưng công bình* là một chữ pháp lý, được dùng trong các tòa án. Chữ này nói về một án lệnh mà chánh án tuyên bố khi một người vô tội về các lời buộc tội họ. Điều này trái với sự đoán phạt. Hơn thế nữa, những chữ *công bình* và *công chính* đến từ cùng một chữ Hy Lạp. Chữ Hy Lạp này nghĩa là khi một người được phán quyết là “được xưng công bình,” thì người đó cũng được phán quyết là “công chính.” Vì thế, được xưng công bình gồm nhiều hơn là chỉ được ân xá hay tha thứ. Đó là sự tuyên bố tích cực là một người được công bình nữa.

Nhưng một số tín đồ Do Thái nghĩ rằng để “được xưng công bình” cũng có nghĩa là người đó là một thuộc viên trung thành của cộng đồng giữ giao ước của Đức Chúa Trời, gia đình của Áp-ra-ham.

Phao-lô muốn nói gì với bạn trong Ga-la-ti 2:15-17? Và bạn làm thế nào để dùng những chữ này trong kinh nghiệm làm Cơ Đốc nhân của mình?

Các Việc Luật Pháp

Phao-lô nói ba lần trong Ga-la-ti 2:16 rằng một người không được xưng công bình bởi “các việc luật pháp đâu.” Ông muốn nói gì khi dùng chữ “các việc luật pháp”? Những câu sau đây giúp chúng ta hiểu tư tưởng của ông thế nào? (Ga-la-ti 2:16, 17; 3:2, 5, 10; Rô-ma 3:20, 28).

Trước khi có thể hiểu chữ “các việc luật pháp”, việc đầu tiên chúng ta cần hiểu Phao-lô có ý muốn nói gì về chữ *luật pháp*. Chữ *luật pháp* (*nomos* trong tiếng Hy Lạp) được thấy 121 lần trong các thư của Phao-lô. Chữ này nói đến nhiều điều khác nhau. Thí dụ, chữ đó có thể là ý muốn Đức Chúa Trời cho dân Ngài, năm quyển sách đầu tiên của Môi-se, toàn bộ Cựu Ước, hay chỉ vài nguyên tắc tổng quát. Nhưng Phao-lô dùng chữ này để chỉ hầu hết các điều răn Đức Chúa Trời ban cho dân Ngài qua Môi-se.

Chữ “các việc luật pháp” nghĩa là tất cả những đòi hỏi trong các điều răn được Chúa ban cho qua Môi-se, cả luật luân lý (Mười Điều Răn) và luật lễ nghi. Điều Phao-lô muốn nói là chúng ta có thể cố gắng hết sức để làm theo và vâng giữ luật pháp Đức Chúa Trời. Nhưng sự vâng lời của chúng ta sẽ không bao giờ đủ tốt đối với Đức Chúa Trời để Ngài tuyên bố chúng ta là công chính. Đó là vì luật pháp Ngài đòi hỏi sự trung thành tuyệt đối trong tư tưởng và hành động. Điều này cần thiết không phải chỉ trong vài lần nhưng trong tất cả mọi lúc. Và đây không phải chỉ cho vài điều răn của Ngài nhưng cho tất cả các điều răn.

Chữ “các việc luật pháp” không thấy trong Cựu Ước và không thấy trong Tân Ước ngoài sách của Phao-lô. Nhưng sự hỗ trợ cho ý nghĩa của câu đó xảy ra năm 1947 với sự tìm thấy Cuộn sách ở Biển Chết. Những cuộn sách này là một sưu tầm của các tác phẩm bởi một nhóm người Do Thái, gọi là Essenes, những người sống vào thời Đức Chúa Giê-su. Viết bằng tiếng Hê-bơ-rơ, một trong những cuộn sách này có chữ đúng y như Phao-lô dùng. Tên của cuộn sách là *Miqsat Ma'as Ha-Torah*, có thể dịch là, “Các việc quan trọng của luật pháp.” Cuộn sách miêu tả một số vấn đề dựa trên luật pháp trong Kinh Thánh. Sách thảo luận những điều thánh phải được giữ cách trong sạch và đánh dấu người Do Thái như là phân rẽ khỏi người Ngoại. Cuối cùng, tác giả viết rằng nếu “các việc luật pháp” này được tuân theo, “bạn sẽ được coi là công chính” trước mặt Đức Chúa Trời. Không giống như Phao-lô, tác giả không đem lại cho độc giả sự công bình đến bởi đức tin nhưng bởi những hành động tốt. công việc cho Chúa, là một hành động của sự thờ phượng.

Trong kinh nghiệm của bạn, bạn giữ kỷ luật luật pháp Đức Chúa Trời thế nào? Bạn có thật sự cảm thấy mình giữ luật pháp rất kỷ lưỡng đến nỗi bạn có thể được xưng công bình trước mặt Đức Chúa Trời dựa trên sự giữ luật pháp của mình chẳng? (Xin đọc Rô-ma 3:10-20). Nếu không, tại sao? Và câu trả lời của bạn giúp bạn hiểu điều Phao-lô nói ở đây thế nào?

Lý Do Được Xưng Công Bình Của Chúng Ta

Chúng ta không nên nói Cơ Đốc nhân Do Thái nghĩ rằng đức tin trong Đấng Christ không quan trọng vì họ đều tin nơi Đức Chúa Giê-su. Họ đều có đức tin nơi Ngài. Hành động của họ bày tỏ rằng họ cảm thấy chỉ đức tin thôi thì không đủ. Đức tin phải đi đôi với sự vâng lời, và sự vâng lời phải là một phần của hành động được xưng công bình. Người Do thái đã tranh luận rằng sự xưng công bình phải có cả đức tin và việc làm. Cách Phao-lô thường bày tỏ sự khác biệt giữa đức tin nơi Đấng Christ và việc của luật pháp cũng bày tỏ sự chống đối mạnh đối với lý luận “cả hai” này. Đức tin, và chỉ đức tin thôi, là căn bản của sự xưng công bình.

Đối với Phao-lô cũng vậy, đức tin không phải chỉ là một tư tưởng khó hiểu. Đức tin luôn luôn liên kết với Đức Chúa Giê-su. Thật ra, chữ được dịch hai lần “đức tin trong Đấng Christ” trong Ga-la-ti 2:16 thì phong phú hơn nhiều bất cứ bản dịch nào có thể giải nghĩa. Chữ Hy Lạp dịch là “đức tin” hay “sự trung tín” của Đức Chúa Giê-su. Sự phiên dịch này cho thấy sự khác biệt rất nhiều Phao-lô nêu lên giữa việc luật pháp chúng ta làm và việc Đấng Christ làm cho chúng ta. Việc đây là việc Đức Chúa Giê-su, qua sự trung tín của Ngài, đã làm cho chúng ta.

Điều quan trọng là nhớ rằng đức tin không đem lại sự xưng công bình, như là đức tin có công trong việc làm. Thay vào đó, đức tin chỉ mở đường cho chúng ta để nắm lấy Đấng Christ và công việc của Ngài làm cho chúng ta. Chúng ta không được xưng công bình dựa trên đức tin của mình nhưng trên căn bản của sự trung tín của Đấng Christ cho chúng ta. Đây là sự công bình duy nhất chúng ta nhận được qua đức tin.

Đấng Christ đã làm điều mà mỗi người đã không làm được. Chỉ có Đấng Christ là trung tín với Đức Chúa Trời trong tất cả những điều Ngài làm. Hy vọng duy nhất của chúng ta là sự trung tín của Đấng Christ, chứ không phải sự trung tín của chúng ta. Như một tác giả đã nói, “Chúng ta tin nơi Đấng Christ, không phải để chúng ta có thể được xưng công bình bởi sự tin tưởng này. Thay vào đó, chúng ta tin nơi Đấng Christ để chúng ta có thể được xưng công bình bởi đức tin Ngài nơi Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích John McRay, Paul: His Life and Teaching (Grand Rapids, Michigan: Baker Academic, 2003), tr. 355.

Bản phiên dịch trước của Ga-la-ti 2:16 cho thấy Phao-lô nói đúng, “Dầu vậy, đã biết rằng người ta được xưng công bình, chẳng phải bởi các việc luật pháp đâu, bèn là cậy đức tin trong Đức Chúa Giê-su Christ, nên chính chúng tôi đã tin Đức Chúa Giê-su Christ, để được xưng công bình bởi đức tin trong Đấng Christ, chớ chẳng phải bởi các việc luật pháp.”

Trong bài hôm nay, Rô-ma 3:22, 26; Ga-la-ti 3:22; Ê-phê-sô 3:12; và Phi-líp 3:9 giúp chúng ta hiểu thế nào lẽ thật tuyệt vời về sự trung tín của Đấng Christ cho chúng ta, và sự vâng lời tuyệt đối của Ngài đối với Đức Chúa Trời, là lý do duy nhất cho sự cứu rỗi của chúng ta?

SỰ VÂNG LỜI CỦA ĐỨC TIN

Phao-lô nói rõ ràng đức tin là căn bản của đời sống Cơ Đốc nhân. Đức tin là cách chúng ta nhận được những lời hứa trong Đấng Christ. Nhưng đức tin là gì? Đức tin gồm có gì?

Sáng thế Ký 15:5, 6; Giăng 3:14-16; 2 Cô-rinh-tô 5:14, 15; và Ga-la-ti 5:6 dạy chúng ta đức tin đến từ đâu?

Đức tin thật trong Kinh Thánh luôn luôn bắt đầu với sự đáp lời Đức Chúa Trời. Đức tin không phải là cảm giác hay thái độ mà con người một ngày nào đó quyết định phải có vì Đức Chúa Trời đòi hỏi. Thay vào đó, đức tin thật bắt đầu từ trong một tấm lòng cảm động với sự biết ơn và yêu thương vì sự nhân từ của Đức Chúa Trời. Đó là lý do tại sao khi Kinh Thánh nói về đức tin, đức tin này luôn luôn theo sau những gì Đức Chúa Trời làm cho chúng ta. Thí dụ, đức tin của Áp-ra-ham là sự ông đáp lại những lời hứa tuyệt vời Đức Chúa Trời hứa với ông (Sáng thế Ký 15:5, 6). Trong Tân Ước, Phao-lô nói đức tin đến từ sự hiểu biết của chúng ta về những gì Đấng Christ làm cho chúng ta trên thập tự giá.

Nếu đức tin là sự đáp lời Đức Chúa Trời, thì sự đáp lời đó gồm điều gì? Hãy nghiên cứu Giăng 8:32, 36; Công vụ 10:43; Rô-ma 1:5, 8; 6:17; Hê-bơ-rơ 11:6; và Gia-cơ 2:19 nói về đức tin.

Nhiều người miêu tả đức tin là “sự tin tưởng.” Sự miêu tả này gây ra một nan đề. Đó là vì trong tiếng Hy Lạp, chữ “đức tin” là hình thức danh từ của động từ “tin.” Dùng một hình thức này để miêu tả hình thức kia thì cũng giống như nói “đức tin là có đức tin.” Câu đó không nói lên gì cả.

Sự nghiên cứu Kinh Thánh kỹ lưỡng cho chúng ta thấy đức tin là sự hiểu biết về Đức Chúa Trời và trong thâm tâm chấp nhận sự hiểu biết này. Đó là lý do tại sao điều quan trọng cho chúng ta là có hình dung đúng về Đức Chúa Trời. Thật khó mà có đức tin nếu chúng ta có tư tưởng sai lầm về bản tính Đức Chúa Trời. Nhưng dùng trí óc để chấp nhận phúc âm thì chưa đủ. Vì “ma quỷ cũng tin” (Gia-cơ 2:19). Đức tin thật cũng ảnh hưởng cách sống của một người. Trong Rô-ma 1:5, Phao-lô viết về “sự vâng phục của đức tin”. Phao-lô không nói sự vâng phục thì cũng như đức tin. Ông có ý muốn nói rằng đức tin thật ảnh hưởng cả đời sống của một người, chứ không phải chỉ trí óc. Điều đó đòi hỏi chúng ta dâng hiến hoàn toàn cho Chúa và Đấng Cứu Thế Giê-su Christ, chứ không phải chỉ vâng giữ một bảng luật lệ. Đức tin là những việc chúng ta làm, cách chúng ta sống, và chúng ta tin cậy vào ai, và chúng ta tin điều gì.

Đức Tin Có Khuyến Khích Tội Lỗi Chẳng?

Một trong những lời buộc tội chính chống lại Phao-lô là phúc âm của ông về sự được xưng công bình chỉ bởi đức tin mà thôi khuyến khích người ta phạm tội (xin đọc Rô-ma 3:8; 6:1). Chắc chắn những kẻ thù của Phao-lô nghĩ rằng nếu người ta không phải giữ luật pháp để được Đức Chúa Trời chấp nhận, tại sao phải lo lắng về việc họ sống thế nào?

Trong Ga-la-ti 2:17, Phao-lô trả lời thế nào về sự buộc tội rằng sự xưng công bình chỉ bởi đức tin mà thôi khuyến khích những hành động tội lỗi?

Phao-lô trả lời sự buộc tội của kẻ thù với những lời mạnh nhất, “Chẳng hề như vậy!” Một người có thể phạm tội sau khi đến với Đấng Christ. Nhưng trách nhiệm đó chắc chắn không thuộc về Đấng Christ. Nếu chúng ta phạm luật, thì chính chúng ta là những kẻ vi phạm luật.

Trong Ga-la-ti 2:19-21, Phao-lô miêu tả thế nào sự liên kết của ông với Đức Chúa Giê-su Christ? Bằng cách nào câu trả lời này làm các kẻ thù phải ngừng những sự tranh luận?

Phao-lô thấy lý luận của những người chống đối rất là phi lý. Bởi đức tin chấp nhận Đấng Christ không phải là việc nhỏ. Đây không phải là một trò chơi mà thiên đàng tạo ra. Đức Chúa Trời không kể một người là công bình nếu không có sự thay đổi thật trong cách sống của người đó. Như vậy, chấp nhận Đấng Christ bởi đức tin là sự thay đổi đời sống. Điều này gồm có sự liên kết hoàn toàn với Đấng Christ. Đó là sự hiệp một với Ngài qua sự chết và sự sống lại của Ngài. Nói theo cách thiêng liêng, Phao-lô nói chúng ta bị đóng đinh với Đấng Christ. Và những cách sống tội lỗi cũ của chúng ta, có rễ sâu trong sự ích kỷ, thì đã chết rồi (Rô-ma 6:5-14). Chúng ta đã từ bỏ quá khứ. Mọi sự trở nên mới (2 Cô-rinh-tô 5:17). Chúng ta cũng được sống lại để có đời sống mới trong Đấng Christ. Đấng Christ đã sống lại và sống trong chúng ta. Càng ngày Ngài càng làm chúng ta trở nên giống Ngài hơn.

Như thế, đức tin nơi Đấng Christ không phải là sự che đậy cho tội lỗi. Thay vào đó, đây là lời kêu gọi để có một mối tương giao sâu xa và phong phú với Đấng Christ hơn là điều có thể thấy trong một tôn giáo chỉ đặt trên luật lệ.

Làm thế nào bạn cảm thấy được tư tưởng sự cứu rỗi chỉ bởi đức tin chứ không bởi việc làm theo luật pháp? Điều này có làm bạn sợ chẳng? Bạn có nghĩ rằng đây có thể là một sự bào chữa cho tội lỗi? Hay bạn thích điều này? Câu trả lời của bạn nói gì về sự hiểu biết của bạn về sự cứu rỗi?

Thứ Sáu *21 Tháng 10

Nghiên Cứu Bổ Túc: Đức Chúa Trời đã cảnh cáo tôi nhiều lần về việc người ta có tư tưởng sai về sự xưng công bình bởi đức tin. Ngài đã bày tỏ cho tôi trong nhiều năm rằng Sa-tan sẽ làm việc cách đặc biệt để khiến người ta hiểu lộn xộn về điều này. Và các mục sư đã thất bại trong việc giảng dạy về sự liên hệ đúng giữa Đức Chúa Giê-su và luật pháp. Đây cũng giống như Ca-in đã làm với của lễ của nó. Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho tôi thấy nhiều người đã không chấp nhận đức tin vì những tư tưởng lẫn lộn, rắc rối về sự cứu rỗi. Đó là vì các mục sư đã làm sai khi đến với họ. Trong nhiều năm Đức Chúa Trời đã tập trung tâm trí tôi về sự quan trọng để chia sẻ với người ta sự hiểu biết đúng về làm thế nào chúng ta được sự công bình trong Đấng Christ. . . .

“Không có điều nào quan trọng hơn để người ta hiểu rằng những kẻ có tội không thể được cứu rỗi bởi việc làm tốt nhất của họ. Sự cứu rỗi chỉ bởi đức tin nơi Đức Chúa Giê-su Christ mà thôi.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Faith and Works*, tr. 18, 19.

“Luật pháp đòi hỏi sự công bình, và đây là điều tội nhân mắc nợ luật pháp. Nhưng họ không làm được! Chỉ có cách duy nhất họ có thể làm là qua đức tin. Bởi đức tin, tội nhân có thể đem đến cho Đức Chúa Trời những gì họ nhận được từ Đấng Christ. Sau đó, Chúa đặt sự vắng phục của Con Ngài vào chương mục của tội nhân. Sự công bình của Đấng Christ được chấp nhận thay vào sự thất bại của con người. Rồi Đức Chúa Trời chấp nhận, tha thứ, và xưng công bình, linh hồn đã ăn năn. Đức Chúa Trời cũng đối xử với người đó như họ là công bình, và yêu thương họ như Ngài yêu thương Con Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Selected Messages*, quyển 1, tr. 367.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Trong câu trích dẫn thứ nhất, Ellen G. White nói không có đề tài nào quan trọng hơn là sự xưng công bình bởi đức tin. Liệu bạn hãy thảo luận là lời nhận xét của bà có cần thiết cho chúng ta ngày nay như đã cần thiết khi bà viết cách đây hơn một trăm năm. Nếu cần, tại sao?
- 2 Tại sao Phao-lô nói trong Ga-la-ti 2:21 rằng nếu bởi luật pháp mà được sự công bình thì Đấng Christ chịu chết là vô ích? Phao-lô nói vậy nghĩa là gì?

TÓM LƯỢC: Hành động của Phi-e-rơ ở An-ti-ốt nói lên rằng những tín đồ người Ngoại không thể là Cơ Đốc nhân thật nếu họ không chịu cắt bì. Phao-lô nói nghĩ như vậy là sai lầm. Đức Chúa Trời không xem rằng một người là công bình bởi các hành động của người ấy. Vì ngay cả những người tốt nhất cũng không hoàn hảo. Chỉ có sự chấp nhận những gì Đức Chúa Trời đã làm cho chúng ta trong Đấng Christ mà tội nhân có thể được xưng công bình trong con mắt của Đức Chúa Trời.